

Arrest

nr. 201 405 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op X 1995 in X, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond, samen met uw familie. U heeft drie zussen en een jongere broer. U verklaart uw secundair onderwijs te hebben afgerond en vervolgens een tweejarige opleiding agricultuur te hebben gestudeerd aan het Afghan Technical Vocational Training Institute (TVI). U studeerde hier af op 10 Jawza 1392 (31 mei 2014).

Na uw studies begon u op 1 augustus 2014 te werken voor de Islamic Investment and Finance Cooperatives Group (IIFC) als 'membership development officer'. In deze functie voorzag u klanten van informatie. U deed dit voornamelijk binnen, maar ook buiten het kantoor. Uw kantoor was gelegen op de hoofdweg van Surkh Rod, op vier à vijf minuten rijden van uw huis. U werkte in het kantoor met zeven collega's.

Op 9 juni 2015 werd om 6 uur 's ochtends de bewakingsagent van het kantoor aangevallen door vier of vijf personen, terwijl hij van de moskee onderweg was naar het bankfiliaal. Het incident gebeurde voor de ingang van de bank. Er was op dat moment niemand anders aanwezig. Mensen ter plaatse verjaagden samen met een politiepatrouille de aanvallers, waarna uw collega naar het ziekenhuis werd overgebracht. De politie voerde een onderzoek. Op 14 of 15 juni 2015 kreeg u een eerste dreigbrief. Deze werd door de taliban aan uw voordeur achtergelaten en door uw vader aan u bezorgd. Er stond te lezen dat u moest stoppen met uw werk. U nam weinig aanstoot aan deze brief en ging die dag gewoon naar het werk, zij het een uur later dan normaal. Uw ouders wilden dat u uw werk zou stopzetten. Op 25 juni 2015 gaf u uw ontslag. Uw vader vroeg u om binnen te blijven, wat u deed. Twee of drie dagen later werd uw vader in de moskee aangesproken door de imam. De taliban wilde weten waar u was. Uw vader beweerde dat hij dit niet wist. De imam vertelde hem dat de taliban u ook het verspreiden van het christendom ten laste legde. De imam overhandigde een tweede dreigbrief, waarin te lezen stond dat u geen gevolg had gegeven aan de eerste brief en dat de taliban u in heel Afghanistan levend of dood zou vinden.

Uw ouders beslisten dat u het land moest verlaten. Op 6 juli 2015 reisde u met het vliegtuig naar Iran, van waar u uw reis via Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland verder zette. Op 4 november 2015 kwam u aan in België, op 16 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw tazkara; uw bankkaart; een certificaat en diploma van uw hogere studies; uw arbeidsovereenkomst, certificaten van opleidingen, een certificaat voor uw geleverde prestaties, een personeelskaart, uw ontslagbrief en enkele tabellen van de bank waarvoor u werkte; twee dreigbrieven; foto's van de afstudeerceremonie en van uw werk en enkele medische documenten die uw problemen beschrijven waarvoor u in België werd behandeld.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakt van één dreigbrief die u zou ontvangen hebben. U stelt dat u op 14 juni een dreigbrief ontving waarin de Taliban aankondigden dat ze u zouden doden en dat uw ouders hierop besloten dat u beter het land kon verlaten (zie 'vragenlijst CGVS' punt 5). Dat u nu beweert dat uw vader later ook nog door de imam werd aangesproken, dat u verweten werd het christendom te verspreiden en dat u nadien nog een tweede dreigbrief ontving, is hoogst opmerkelijk en roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zijn uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen weinig geloofwaardig. Aanvankelijk stelt u dat u na de aanval op uw collega angst had dat ook u zou worden aangevallen (CGVS, p.11). Een week later volgde de eerste dreigbrief; u verklaart dat u zich vanaf dat moment geen minuut meer veilig voelde (CGVS, p.11). Later verklaart u evenwel over de eerste dreigbrief: "Ik nam de brief niet zo serieus. Ik dacht dat ze niets zouden doen, ondanks de aanval op een medewerker van mijn kantoor. Vanaf de tweede brief was ik overtuigd dat ik door hen gezocht en gevisceerd werd" (CGVS, p.12).

Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u –in een derde versie van de feiten- dat u zich pas na de tweede dreigbrief begon ongerust te maken, aangezien u toen pas wist dat de medewerker van de bank door de taliban zou zijn aangevallen (CGVS, p.12). Wanneer vervolgens uw eerste voorstelling van de feiten door het Commissariaatgeneraal letterlijk wordt voorgelezen, verklaart u opnieuw dat u pas angst voelde nadat u de tweede brief kreeg (CGVS, p.12). Wanneer u herhaaldelijk wordt gevraagd om uw eerste versie van de feiten toe te lichten, verklaart u dat de mogelijkheid steeds zou bestaan dat de aanvallers van uw collega achter u aan zouden komen (CGVS, p.12). Dit alles is maar weinig aannemelijk. Dat u bovendien een brief zou krijgen van de taliban en deze 'niet zo serieus' zou nemen is bijzonder ongeloofwaardig, temeer u later blijkbaar de situatie toch ernstig genoeg inschatte om er uw land voor te moeten ontluchten. Dat u aangeeft dat u, nadat u de eerste brief kreeg, gewoon weer ging werken (CGVS, p.12) is ook weinig aannemelijk. Uw tegenstrijdige verklaringen roepen ernstige vraagtekens op bij de door u aangehaalde daden van vervolging.

Ook de verklaringen die u aflegt over hoe de aanval op uw collega als een vervolgingsdaad tegen uw persoon moet worden geïnterpreteerd, zijn weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat de aanval plaats vond om zes uur in de ochtend (CGVS, p. 9) en dat er op dat moment niemand aanwezig was op kantoor behalve het slachtoffer, de bewakingsagent (CGVS, p.9). In de arbeidsovereenkomst die u neerlegt, staat te lezen dat uw werkdag aanvangt om acht uur in de ochtend (document 4, p.3), twee uur nadat de bewuste aanval plaats vond. Toch geeft u aan dat ook u het doelwit was van deze aanslag (CGVS, p.9). Dat is echter onwaarschijnlijk, gezien de aanval plaats vond op een tijdstip buiten de kantooruren. Ook geeft u aan dat de aanval plaats vond voor het kantoor op straat en dat de aanvallers meteen gevlucht zijn (CGVS, p.9). Hieruit dient begrepen te worden dat de aanvallers het kantoor dus niet hebben betreden. Indien u werkelijk een doelwit was geweest, hadden ze minstens binnengekomen, aangezien u zich tijdens de werkuren in het kantoor bevond (CGVS, p.5). Bijgevolg dient besloten te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de aanval ook tegen uw persoon was gericht.

Ook slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat deze aanval door de taliban werd uitgevoerd, dezelfde groepering waarvan u beweert dreigbrieven te hebben ontvangen. Toch geeft u doorheen heel het gehoor aan dat u er zeker van bent dat dit een aanval was die uitgevoerd werd door de taliban (CGVS, p.7, 8, 9, 12, 14). U verklaart dat u op het moment van de aanval geen idee had wie de aanval uitvoerde (CGVS, p.8, 10), maar dat u het te weten kwam nadat u de dreigbrieven kreeg en nadat ook de mullah tegen uw vader zou gezegd hebben dat het de taliban was en dat hun doel was om ook u te doden (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt of in de dreigbrieven verwezen wordt naar de aanval, verklaart u: "Ik heb die brief niet zo goed gelezen, ik weet niet wat er in staat" (CGVS, p.10). Er mag verwacht worden dat indien u deze dreigbrieven opwerpt als aanwijzing dat de taliban achter de aanval op uw collega zat, u minstens weet of dit in de dreigbrieven wordt vermeld. Na vertaling van beide dreigbrieven door het Commissariaat-generaal (document 7), blijkt overigens dat er niet verwezen wordt naar de aanval op uw collega. Verder verklaart u dat de politie na de aanval ter plaatse kwam en een onderzoek startte (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt of u achteraf nog informatie ontving over het onderzoek, verklaart u dat dit niet het geval is (CGVS, p.10). Van de dreigbrieven die aan u gericht waren, deed u geen aangifte (CGVS, p.10). Er kan verwacht worden dat u minstens aangifte zou doen van de bedreigingen die tegen u gericht werden en dat u minstens de politie contacteerde om het verdere verloop op te volgen van hun onderzoek naar de aanslag tegen uw collega. Verder kan u niet aangeven of de aanval al dan niet in de pers kwam (CGVS, p.10). Ook dit mag verbazen.

Verder geeft u aan dat de imam na afgifte van de tweede dreigbrief aan uw vader vertelde dat de taliban uw hele familie zou vermoorden. Uw vader liet op dat moment aan de imam uitschijnen dat hij u niet meer gezien had en hij beschuldigde de taliban ervan dat zij achter uw verdwijning zouden zitten (CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd wordt hoe u aan het geld geraakte voor de smokkelaar, verklaart u dat uw vader zijn gronden verpachtte (CGVS, p.16). Het is ongeloofwaardig dat uw vader zo een zichtbare daad zou stellen en tegelijkertijd uw vlucht geheim wil houden, terwijl jullie er zich van bewust zijn dat de taliban in jullie regio tussen de bevolking veel spionnen heeft (CGVS, p.11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en u eveneens gevraagd wordt waarom dat geld niet gebruikt werd om heel de familie veilig te stellen, verklaart u dat uw familie slechts geviseerd werd omwille van u (CGVS, p.16). Deze verklaring sluit dan weer niet aan bij het feit dat u eerder aangaf dat heel de familie met de dood bedreigd werd.

Wanneer u gevraagd wordt of uw familie na uw vertrek nog bedreigd werd in Afghanistan, verklaart u dat de taliban uw vader nog eens aansprak aan de moskee. Dit gebeurde een jaar nadat u vluchtte. Bovendien zouden de talibs louter gezegd hebben dat ze u zouden vinden (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat uw vader de eis van de taliban niet inwilligt en dat de taliban vervolgens een jaar zou wachten om dan uw vader louter toe te spreken dat ze u nog wel zullen vinden.

Ook wanneer u gevraagd wordt naar de voorzorgen inzake veiligheid die uw familie nam nadat zij met de dood bedreigd werden en nadat zij niet ingingen op de eisen van de taliban, komt u niet verder dan te verklaren dat uw vader anderhalf jaar geleden aan de imam zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd wordt wat uw familie dan precies deed om hun veiligheid te garanderen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.15). Dat uw familie geen veiligheidsvoorzorgen zou nemen gezien voorgaande omstandigheden, is bijzonder ongeloofwaardig. Deze verklaringen doen vermoeden dat ook de vrees die u uw familie in Afghanistan aanmeet, niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u een vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara, de bankkaart, het certificaat, het diploma en de foto's van uw hogere studies, de arbeidsovereenkomst, de certificaten van opleidingen, het certificaat voor uw geleverde prestaties, de personeelskaart, de foto's en de tabellen van de bank waarvoor u werkte, kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. Uw ontslagbrief en twee dreigbrieven kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. . Geen van de neergelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid herstellen. De medische documenten van een dokter en een psycholoog die uw problemen beschrijven waarvoor u in België werd behandeld, vermogen niet aan te tonen dat deze problemen effectief voortkomen uit trauma's die u opliep ten gevolge van uw beweerdde problemen in Afghanistan of Turkije of dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"[...]

Verzoeker kan het niet eens zijn met de oppervlakkige behandeling van zijn asielrelaas.

Uiteraard is het een moeilijke opdracht voor de asielinstanties om de ware toedracht van de door de kandidaat asielzoeker aangevoerde feiten na te gaan en te verifiëren op hun geloofwaardigheid; tegelijk is het geen objectieve oefening, aangezien het wetenschappelijk vaststaat dat een waaier aan factoren de

herinnering aan ook doorleefde feiten kan beïnvloeden, laat staan de overdracht van deze feiten in het kader van een "geleid" interview.

Het staat buiten twijfel dat in casu het gehoor bij DVZ niet in ideale omstandigheden plaatsvond, nu verzoeker daar zwaar aangeslagen door de gebeurtenissen in Afghanistan én onderweg, werd ondervraagd; hierbij dient erop gewezen te worden dat hij aanvankelijk in een Dublin procédure zat en eerst in dat kader werd gehoord bij DVZ, waarbij hij dan op een bepaald ogenblik ook zeer kort over de grond van zijn asielmotieven wordt ondervraagd.

Hij bevestigt dat de tolk hem daar onder druk zette en zeer onaangenaam was in het contact;

Het is niet betwist dat verzoeker psychologische bijstand geniet sedert zijn aankomst in België en objectief gezien een kwetsbaar profiel heeft; hij neemt medicatie, heeft last van nachtmerries en slapeloosheid en al deze factoren beïnvloeden uiteraard zijn herinneringen en zijn capaciteit om in gegeven omstandigheden zijn problemen over te brengen, op een al dan niet duidelijke manier.

Het spreekt voor zich dat het niet professioneel is om zich op uitspraken te baseren die in een dergelijk approximatief en oncontroleerbaar kader gebeuren.

Hoe dan ook, verzoeker bevestigt dat hij, -evenals het filiaal waar hij werkte en andere collega's- bedreigd werd omwille van zijn werk bij de bank. Hij vermeldde trouwens dat het filiaal reeds eerder was overgebracht naar een andere locatie omwille van gelijkaardige problemen.

Hij bevestigt zijn verklaringen zoals hij die heeft gedaan op het problemen, maar ook hierbij dient rekening te worden gehouden dat deze uitgesproken getekend worden door een zekere nervositeit en emotionele gevoeligheid die ervoor zorgen dat hij soms irrationele gedachten sprongen neemt.

Nergens stelt de bestreden beslissing deze functie en de werkzaamheden van verzoeker ter discussie; anderzijds wordt er ook weinig aandacht besteed aan deze functie en de inhoud ervan, laat staan de reden waarom de Taliban deze (of andere banken) zouden viseren, dan wel de directe aanleiding die erin bestond dat één persoon, die bij de Taliban was, klaarblijkelijk zijn lening niet wou terugbetalen en daardoor begon om problemen te veroorzaken.

bedreigingen door de Taliban.

Niettemin is hij zoals gezegd niet akkoord met de oppervlakkige redenering die gevolgd wordt en die erin bestaat zijn vrees voor vervolging als ongeloofwaardig van de hand te wijzen, enkel en alleen omdat hij de concrete bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, althans volgens de vrijwel subjectieve inschatting van het CGVS.

De vraag die het CGVS echter totaal onbeantwoord laat is deze of het plausibel is dat verzoeker gelet op zijn afkomst uit het dorp Naghrak, zijn profiel van hogeropgeleide en werknemer bij de bank en ingevolgde de vervulde taken en de zichtbaarheid ervan (nav de projecten op het terrein) een doelwit kon zijn of kan zijn ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Het CGVS dient immers de vrees te beoordelen op basis van de vaststaande elementen, ook als bepaalde elementen van het vluchtrelaas door haar als niet geloofwaardig worden bestempeld.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing zeer kort door de bocht is gegaan, temeer daar de ingeroepen motieven op zich ook bijzonder zwak zijn.

De bewakingsagent maakte deel uit van het personeel van het filiaal en het spreekt dus voor zich dat een aanslag op de persoon van dat personeelslid, voor verzoeker wordt bestempeld als een -mogelijke-aanval op zijn persoon; dwz niet dat hij bij die aanslag werd geviséerd maar dat hij evengoed een doelwit was. De in de bestreden beslissing gevolgde redenering om zijn vrees en zijn verklaring van die vrees van de hand te wijzen wegens tegenstrijdig is dan ook niet eerlijk.

De verklaringen van verzoeker dienen immers geplaatst te worden op het moment dat de feiten zich voordeden en in de context en de realiteit waarin verzoeker zich destijds bevond.

Op zich had hij jarenlang gestudeerd om een goede job te vinden en het is niet gemakkelijk om een goede opportuniteit te vinden; in die situatie aarzelde verzoeker dus aanvankelijk nog om zijn functie op te geven, ook al was hij natuurlijk ongerust, maar die ongerustheid maakt ook ergens deel uit van de dagelijkse realiteit en het was pas na verloop van meerdere dagen dat de angst toesloeg.

Verzoeker is van oordeel dat het onderzoek naar zijn redenen om bescherming te vragen in België, en dit gelet op zijn -kwetsbaar-profiel, maar ook zijn profiel in het algemeen niet op zijn volledigheid is onderzocht en meent daarom dat de bestreden beslissing dient geannuleerd te worden teneinde verder onderzoek te voeren naar de ware toedracht van de mogelijke risico's voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker betreurt nogmaals dat er zo weinig aandacht werd besteed aan zijn herkomst, profiel en de gerelateerde gebeurtenissen, die hem een blijvend doelwit voor de Taliban hebben gemaakt; verzoeker kan niet aanvaarden dat er niet minstens enig onderzoek is gedaan naar de gebeurtenissen die hij kon staven met bewijsmateriaal en/of dat dit werd afgedaan omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen, waarbij deze beoordeling op geen enkel objectief element steunt.

Van een intern vestigingsalternatief in Jalalabad kan er dan ook voor hem geen sprake zijn; hoe dan ook betwist hij dat het "grootstedelijke gebied van Jalalabad" als veilig wordt gedefinieerd en hij behoudt zich het recht voor de situatie op te volgen om hierover te gepasten tijde actuele informatie mee te delen.

De bestreden beslissing heeft manifest een beoordelingsfout gemaakt en heeft niet alle elementen grondig en volledig onderzocht, laat staan beoordeeld."

Verzoeker vraag in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 9 februari 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: kaart grootstedelijk gebied Jalalabad en EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan, Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt de taliban te vrezen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal dreigbrieven die hij in Afghanistan ontvangen zou hebben van de taliban, (ii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen niet geloofwaardig zijn vermits hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het ogenblik waarop hij zich zorgen begon te maken en zijn verklaring als zou hij een brief van de taliban '*niet zo serieus*' nemen geheel ongeloofwaardig is, temeer hij later de situatie kennelijk ernstig genoeg inschatte om er zijn land voor te moeten ontvluchten, (iii) verzoekers verklaring als zou de aanval op een collega als een vervolgingsdaad tegen zijn persoon moeten worden geïnterpreteerd niet aannemelijk is, nu de aanval plaatsvond voor de kantooruren en voor het kantoor op straat, (iv) verzoeker er evenmin in slaagt om aannemelijk te maken dat deze aanval door de taliban werd uitgevoerd, (v) verzoekers verklaring als zou in de tweede dreigbrief vermeld staan dat de taliban zijn hele familie zou vermoorden haaks staat op zijn verklaring als zou zijn vader (openlijk) gronden hebben verkocht om zijn vlucht uit Afghanistan te faciliteren, (vi) het niet geloofwaardig is dat de taliban slechts een jaar na verzoekers vlucht zijn vader zouden aanspreken en daarbij louter zouden zeggen dat ze verzoeker zouden vinden, (vii) het evenmin aannemelijk is dat verzoekers familie geen veiligheidsvoorzorgen zou nemen aangezien zij eveneens met de dood bedreigd werden en (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2017 (CG nr. 1533193), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn werkzaamheden voor de Islamic Investment and Finance Cooperatives Group (hierna: IIFC), *in casu* twee dreigbrieven vanwege de taliban en een aanval voor het kantoor.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Hoewel op zich niet wordt getwijfeld aan verzoekers werkzaamheden bij de IIFC als klantenadviseur en medewerker om klanten aan te trekken ('*Membership Development Officer*') (administratief dossier, stuk 5, p. 5), maakt verzoeker allerminst aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bestaat nu er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij gevisieerd worden door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de IIFC.

Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers tegenstrijdige, incoherente en onlogische verklaringen ertoe leiden te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas waarop hij zijn terugkeervrees steunt. Dit besluit is inzonderheid gesteund op volgende vaststellingen en overwegingen: (i) verzoeker maakt op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding van één dreigbrief van de taliban, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots melding maakt van het feit dat zijn vader door de imam werd aangesproken, dat hem verweten werd dat hij het christendom zou verspreiden en hij later nog een tweede dreigbrief ontving.

Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (ii) dat verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen ongeloofwaardig zijn, vermits hij aanvankelijk aangaf na de aanval op zijn collega angst te hebben dat hij ook zou worden aangevallen en zich vanaf het ontvangen van de eerste dreigbrief geen minuut meer veilig voelde, daar waar hij later verklaarde dat hij deze eerste dreigbrief "*niet zo serieus*" nam en het niet aannemelijk is dat verzoeker de dreigbrief van de taliban "*niet zo serieus*" zou nemen nu hij later de situatie toch ernstig genoeg inschatte om er zijn land van herkomst voor te moeten ontvluchten en het in die context dan ook niet geloofwaardig is dat verzoeker aangeeft na de eerste dreigbrief terug te zijn gaan werken; (iii) dat verzoekers verklaringen als zou de aanval op zijn collega als een vervolgingsdaad tegen zijn persoon geïnterpreteerd moeten worden niet kunnen overtuigen aangezien de aanslag plaatsvond voor de kantoorruimten – en verzoekers werkdag volgens zijn arbeidsovereenkomst slechts twee uur na het tijdstip van de aanslag aanving – en bovendien plaatsvond voor het kantoor op straat, waarbij de aanvallers onmiddellijk gevlucht zijn en zich aldus geen toegang hebben verschaft tot het kantoor; (iv) dat verzoeker er evenmin in slaagt om aannemelijk te maken dat de aanval op zijn collega door de taliban zou zijn uitgevoerd – en dus door dezelfde groepering als waarvan verzoeker beweert dreigbrieven te hebben ontvangen – daar verzoeker niet kan aangeven of er in de dreigbrieven melding wordt gemaakt van de aanval en verzoekers gebrekkige kennis van de inhoud van de dreigbrieven reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, na vertaling blijkt dat er allerm minst wordt verwezen naar de aanval op verzoekers collega, verzoeker geen informatie ontving over het onderzoek dat de politie zou hebben opgestart na de aanval, van verzoeker minstens verwacht kan worden dat hij aangifte zou doen van de bedreigingen die tegen hem gericht werden en dat hij minstens de politie contacteerde om het verdere verloop op te volgen van hun onderzoek naar de aanslag tegen zijn collega en verzoeker niet kan aangeven of de aanval al dan niet in de pers kwam; (v) dat verzoekers verklaring als zou in de tweede dreigbrief vermeld staan dat de taliban zijn hele familie zou vermoorden en zijn vlucht in het geheim werd geregeld haaks staat op zijn verklaring als zou zijn vader (openlijk) gronden hebben verkocht om zijn vlucht uit Afghanistan te faciliteren. Bovendien is zijn verklaring als zou zijn familie slechts gevisieerd worden omwille van hem niet in overeenstemming met zijn eerdere bewering als zou zijn hele familie met de dood bedreigd zijn geweest; (vi) dat het niet geloofwaardig is dat de taliban slechts een jaar na verzoekers vlucht zijn vader zouden aanspreken en daarbij louter zouden zeggen dat ze verzoeker zouden vinden; (vii) het evenmin aannemelijk is dat verzoekers familie geen veiligheidsvoorzorgen zou nemen aangezien zij eveneens met de dood bedreigd werden en (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen vermits de taskara, de bankkaart, het certificaat, het diploma en de foto's van zijn hogere studies, de arbeidsovereenkomst, de certificaten van opleiding, het certificaat van geleverde prestaties, de personeelskaart, de foto's en de tabellen van de bank waarvoor verzoeker werkte hoogstens zijn identiteit kunnen bewijzen die niet ter discussie staat, de ontslagbrief en twee dreigbrieven zijn relaas slechts kunnen bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu* en bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn, de medische documenten van een dokter en een psycholoog die verzoekers problemen beschrijven waarvoor hij in België werd behandeld, niet aantonen dat deze problemen effectief voortkomen uit trauma's die hij opliep ten gevolge van zijn beweerdde problemen in Afghanistan of Turkije of dat hij in geval van terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.2.3.2. In zoverre verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in ideale omstandigheden plaatsvond, dat hij aanvankelijk in een Dublin-procedure zat en eerst in dat kader gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hem gevraagd werd zeer kort over de grond van zijn asielaanvraag uiteen te zetten, doch waarbij de tolk hem onder druk zette en er een zeer onaangenaam contact bestond, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Vooreerst dient te worden benadrukt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielaanvraag vermeldt.

Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Inzake de aangevoerde problemen met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan, dat hij integendeel zijn relaas heeft uiteengezet en dat hem aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij verder nog iets wenste toe te voegen. Bovendien laat verzoeker in voorliggend verzoekschrift na concreet aan te geven welke elementen hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar voor heeft kunnen brengen. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker de mogelijkheid geboden om de niet-vermelde elementen op de Dienst Vreemdelingenzaken weer te geven, waarbij hij slechts aangaf dat de tolk hem onvriendelijk zou hebben behandeld, dat hij alles kort diende te vertellen en dat hij omwille van de stress enkele data niet kon vermelden (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Hij maakte hierbij geen melding van andere feiten die hij onvermeld zou hebben gelaten op de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel die foutief zouden zijn weergegeven in het gehoorverslag.

De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens ondergane problemen, maar dat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weergeeft en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress of emoties verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt overigens dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker voorts nog wijst op zijn psychische problemen en verwijst naar de door hem bijgebrachte medische attesten – waaruit blijkt dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, dat hij slaap- en concentratieproblemen heeft en zeer angstig is, doch waaruit tevens blijkt dat hij op datum van 30 maart 2017 (arrest van psycholoog P. J.) een gunstige progressie heeft gemaakt – benadrukt de Raad dat uit deze attesten niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De door verzoeker voorgelegde medisch-psychologische verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Bovendien vormen de vaststellingen uit de medische attesten op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker. De oorzaak van zijn psychische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op verzoekers verklaringen.

Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen zouden kunnen worden verklaard door emoties of stress.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog op algemene wijze stelt dat hij zijn verklaringen bevestigt zoals hij deze heeft uiteengezet op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen in de context en tijd dienen te worden geplaatst, dat hij immers jarenlang gestudeerd had om een goede job te vinden en het niet gemakkelijk is om dergelijke opportuniteit te vinden, dat hij aldus aanvankelijk twijfelde om zijn functie op te geven ondanks het feit hij ongerust was en pas na meerdere dagen de angst toesloeg, kan de Raad na lezing van het

gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een loutere *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige niet de minste concrete poging onderneemt om de voormelde pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.3.3. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift betoogt als volgt: *“De vraag die het CGVS echter totaal onbeantwoord laat is deze of het plausibel is dat verzoeker gelet op zijn afkomst uit het dorp Naghrak, zijn profiel als hogeropgeleide en werknemer bij de bank en ingevolgde de vervulde taken en de zichtbaarheid ervan (nav de projecten op het terrein) een doelwit kon zijn of kan zijn ingeval van terugkeer naar Afghanistan.”*, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij een dusdanig profiel bezit dat hij in Afghanistan, louter omwille van dit profiel, in de negatieve aandacht zou lopen van de taliban. In dit verband dient er nog op gewezen dat verzoeker zelf aangeeft dat hij de functie van klantenadviseur uitoefende binnen de bank en tevens als medewerker instond voor het aantrekken van klanten (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Daarnaast verklaart verzoeker op de vraag of het een Afgaanse bank betreft: *“Het werd gesteund door USAID, verder weet ik niet, mijn positie in de bank was niet hoog genoeg om achter die informatie te komen.* (administratief dossier, stuk 5, p. 5, eigen benadrukking). Hij gaf bovendien aan noch gedurende zijn werk, noch buiten zijn werk in contact te zijn gekomen met buitenlanders.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.” Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad en het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan, Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE’s) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED’s op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie “*security enforcement*”. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED’s. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bijkomend kan worden opgemerkt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie', Landinfo "*Report Afghanistan: the Security Situation in Nangarhar Province*" van 13 oktober 2016) geen andere elementen ontwaard kunnen worden waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdring voor de veiligheidssituatie in het district Surkhrod. Integendeel, hieruit blijkt tevens dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanslagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers.

Met het louter betwisten van dit besluit toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER